

volgut senyor Juge Municipal, qui creiem fundadament extirparà el mal de soca a rel, proibint totalment eixes películes desmoralitzadores.

¿No convindria també que nostres governants es preocupessin seriament d'aquestes coses evitant aixís que s'infestessin miserablement els cors de tan tendres infants?...

AMIC.

Al Obrero

Existeix un refrà castellà que diu....., *quién mucho abarca, poco aprieta*. I efectivament crec que'l partit socialista de Marx i altres de ell afins, volen abarcar massa.

El seu somni daurat, entre altres coses, consisteix en volguer assolir el govern del Estat, en la repartició equitativa (?) de la propietat, en l'abolició de la oferta i la demanda, en la participació dels beneficis i en la adquisició de tot aixó pel mitjà de la revolució, com comentavem ja en el nombre passat

els obrers catòlics també desitjen calurosament treballar amb afany i constància per obtenir càrrecs importants del Estat, car no's consideren de pitjor condició que'ls demés, i ensems perque venen a ésser la manera més segura d'alcancar llurs drets. N'obstant rebutjen plausiblement l'acaparament de carteres car entenen que la llibertat, igualtat i fraternitat ha d'ésser per tothom i no exclusiva com voldrien els partidaris de Marx per entronitzar el seu regisme.

L'abolició de l'oferta i la demanda com la participació dels beneficis es cosa tan natural que forçosament esdevindrà algun dia a la realitat. També es verdaerament ridícul que'n Espanya no s'hagi implantat encara el Ministeri del treball.

En lo que no podem estar conformes es amb la repartició de la propietat, no perque la cosa no sia ben formosa, sino perque es un gran absurd i contra la mateixa raó natural.

No negarem que alguns elements han adquirit malament grans propietats valent-se moltes voltes d'actes vils i vergonyants, com també *ab origine* altres sols acreditarien títols de prescripció sense explicació, però aquests casos serien sols particulars, i ja sabem que'ns hem de regir amb lo general o sia per la llegítima prescripció, ocupació, etc., etc.

Lo que mai podrà ésser un fet, es l'igualtat de propietat entre'ls homes, per la sencilla raó de que mai tindran igualtat de capacitat, enteniment, potencia i altres constitutius.

Tampoc darà mai bons resultats el volguer reivindicar llurs drets per la violència car *nihil violentum durabile*, res que sia violent pot ésser permanent.

¿No seria també millor que tots els obrers acoblats a l'entorn dels seus bons leaders procuressin alcançar una a una amb fé i constància les millores que tan desitjen i sense arredrar se anessin escallant les demés, però, no volguent abraçar-les totes a la vegada, justes i injustes, com xorcament vollien fer els rusos maximalistes?...

Crec que seria un bon procediment.

AMIC

Secció literaria

La Primavera

¡Oh la bella primavera! missatgera de jorns lluminosos i de nits tibies i benignes. Montada en carroça de foc com la matinera Aurora, al trepig de sos blancs corcers, es desfent els munts de neu i's rompen els cristalls de glas que estotjen contingudes aigües. Al teu suau escalf, es revifa la mare Natura, feta un pom de clavellines, de seda carmesina. ¡Oh la bella primavera! Cada tocóm festeja amb joia la teva arribada. El cel es torna mes pur, les aigües i fontanes mes joguineres, i les fulles del arbrám més verdes i enxarolades. De la terra s'alça un cant de misteri i armonia. La puput,

ajocada, en la cresta de les altes teulades o damunt els fils telegràfics que tiexen aèria xarxa en nostre formós Pla de Pineda, amb mots tristos i acompassats, com si portés la batuta del cantoral de mils altres ocells, conta a sa aimia els sens dòls i els sens amors, boi donant la benvinguda a la bella primavera. Al bes voluptuós de sos ardents llavis, nostres prades de llevant i de ponent, es transformen en verdejantes catifes, clapejades i brodades de floretes, de pétals blancs, de atzur i color d'or.

A les tebies aures de ton bes ¡Oh dolça primavera! les aranyes filen geométrics teixits per a caçar les mosques nascudes també a ton escalf, i les cuques penjarán esponjosos nius en els cimerois dels pocs pins que encar ens resten en nostra sorrosa platja, amarada de sal. A tan arribada ¡Oh la bella primavera! la vall i la montanya, el cel i el plá pendrán un color mes brillant, mes bonic, mes poètic i forsa mes encantador.

I tu Malgrat, gaia matrona, qui com gentil sultana t'hem contemplat durant l'ivern, ensopida, jaient damunt l'entarimat del glas, recolçat ton cap en el dur coixi del mur de nostre antic castell, i estirats tos grácils peus fins a copsar el ruixim de nostra esbalotada mar, te deixondarás al sentir sobre tos polsos i galtes l'esperoneig de càlides carícies i atrevides pecigolles de la amiga, la bella primavera.

Aleshores tos fills, les nines de cara esblanquida colorejarán son front, sortint al camp, ensems que coronarán llurs testes amb rames de lligabosc o mareselva; la joventut, com joguiners pardals voltejará carrers i places, i fins els vellets que haurán sortit lliures de la quinta que cada any l'ivern en fá, veurán desentumir-se sos frets membres, i son cor aclairat, sentirá frisanças de nova vida.

I amb ta companyia, ¡oh bella primavera! vindrá un seguíci de festes; la plaenta de sant Josep, amb sos *dunyols* i grogues cremes;